

тихъ за тоя сънь — мъчително се присвиха гърди: спомена по това далечно нѣщо се извиваше съ страшна сила. И нѣщо ужасно и величаво въ едно и сѣщо врѣме се засѣзвае въ потайни чертози на пробудена память.

И когато понечихъ да се обърне за да гледамъ навънъ и въ дѣсния кракъ ме прониза силна болка — прѣдъ мене лумна пламъка на стихийно видѣние.

Спомена наддѣлъ: —

... Прѣдъ менъ се развихрѣше тъмна буря, която видѣхъ, чухъ, изпитахъ и въ чийто устрѣмъ полетѣхъ като отбруленъ листъ... Мѣрнаха се таинствени дебри, настрѣхнали надъ стрѣмни падини... Сгѣстиха се лутащи сѣнки надъ откроени въ мрака насипи; брѣмчатъ тревожно барабани; реве позивъ на обезумѣлъ грѣбачъ; ехти захласнатъ зовъ на „Шуми Марица“... Въздуха трепери и като свѣткавица безчетъ ножове лѣснаха устрѣмени на прѣдъ!...

Сепнатъ, отворихъ очи да се увѣря, че то е минало, че това е далечъ! И когато разширени зеници гледаха прозореца, стѣнитѣ; когато ушитѣ чуха овисналото около ми мълчание — въздѣхнахъ и съ засѣхнали устни прошепнахъ:

— Мина се то! Мина се то!

Отпусналъ на възглавница глава — въ душата ми се въззе топло усѣщане, каквото изпитва избавения отъ грозяща и неизбѣжна смъртъ. Въ гърди се разлюля задѣхана дълбока въздишка, напоена съ устрѣмъ, който изпитва птица, която излита изъ гора, обхваната отъ стихийенъ пожаръ... И пакъ се вгледахъ наоколо си, сѣкашъ да се увѣря, че то е вече далечъ; че то е минало, ми-